

Manden som Mand og Kvinden som Kvinde indtager et forskelligt Standpunkt p. Gr. af deres forskellige Kønssfunktioner.

Andre Punkter, hvor hvert Køn har sit ganske specielle Bidrag at yde til Slægtens Bedste, og hvor det ene ikke fyldestgørende kan repræsentere det andet, er, hvor det gælder om 1) hvorvidt Staten skal opmuntre og anerkende Handelen med Kvindeligegemer i seksuelle Øjemed; 2) om der skal eksistere en Lov for letfærdige Mænd og en anden for letfærdige Kvinder; 3) om Moderen ikke skal have ligesaa stort Krav paa de Børn, hun føder, som Faderen — o. s. fr. — thi her er det sandelig ikke ligegyldigt, om de, der udtaler sig, er udelukkende Mænd eller udelukkende Kvinder eller begge Parter i Forening.

Man kan høre mange mærkelige Indvendinger mod Kvindens Ligestilling med Manden. En Theoretiker kan i udvalgte Ord tale om Kvindens vigtige Arbejde som Barnefødeske, der er saa ophøjet, at det bør fritage hende for Mandens grovere og simplere Sysler. — Men gaar man en saadan Theoretiker nærmere paa Klingen, vil det i Reglen vise sig, at det ikke er Kvindens *Arbejde*, han er paa Nakken af, — selv om det er nok saa opslidende. Han kan godt finde sig i Kvinder, der er udslidte af husligt Arbejde og mange Fødsler, og han skrider ikke op om det hellige Moderskab, naar han ser Skurekoner ligge paa deres Knæ og gøre Kontorer rene for nogle faa Kroner om Maaneden; men at de samme Kvinder paa et Kontor eller paa Lager kunde tjene 2—3—4—5000 Kr. og have deres eget hyggelige Hjem — ja, dette er det, som smerter ham saa dybt, og han kan ikke faa den gode Løn til at stemme med sine Begreber om »det evigt kvindelige«.

En anden Indvending, man ofte hører, er den, at Kvindernes intellektuelle Virksomhed skulde føre til, at den seksuelle Tiltrækning Kønnene imellem skulde svækkes eller maaske helt udryddes.

Lad os straks indrømme, at skulde dette være Tilfældet, var det bedst, at vi straks afstod fra alle Forsøg paa at skaffe os nye Virkefelter.

Men naar vi ved, at den Tiltrækning er den Grundvold, hvorpaa alt fornemmen- de Liv hviler, og at den nu som altid udgør Rendingen i Livets Væv, saa er det utroligt, at nogen for Alvor kan mene, at den skulde kunne ophæves ved de forholdsvis overfladiske Forandringer, som nogle nye Ar-

bejdsformer og lidt større Kundskabsfylde vilde volde. Nej, den fysiske og intellektuelle Tiltrækning, som binder Køn til Køn, vil nok blive den samme i Omfang og Styrke, men dens Udtryksformer og fremfor alt Individernes relative Evne til at beherske deres Instinkter og Begær vil undergaa en betydelig Forandring.

Blandt primitive Folk erhverver Manden sig Kvinder ved sin brutale Styrke; i vore Dage er det ikke Manden med den stærke Arm, men Manden med den spækkede Pung, som paa en utilbørlig Maade behersker den seksuelle Verden. Paa den ene Side Mandens Evne til at købe og paa den anden Kvindens Fattigdom gør sig tidt pinlig gældende i de højere Samfundslag; og hvad Prostitutionen angaar, denne afskrækkende, umenneskelige Institution, saa er det Mændenes Rigdom i Forhold til Kvindernes Fattigdom, der holder denne afskyelige Trafik i Live.

Saa længe en Mand i Kraft af sin spækkede Pung kan købe sig en Kvinde, enten til Hustru, Elskerinde eller for et Øjeblik, vil han anse det for et alvorligt socialt Tab, om social Forandring skaffede Kvinden større økonomisk Uafhængighed og derved stillede hende friere lige overfor det seksuelle Valg. Et stærkt og rigtigt Instinkt siger ham, at han saa en skønne Dag bliver en uafhængelig Vare — »gammel Jomfru« i maskulin Form.

Der er ogsaa en vis Klasse Kvinder, der tror, de vil komme til at tabe, naar Kvinderne indtager en friere Stilling i Samfundet. Det er dem, der enten frivilligt eller af organisk Nødvendighed — som Mangel paa Forstand eller et kraftigt Legeme, der ikke kan paatage sig produktivt Arbejde — fører en Snyltetilværelse, hvorfor de sikkert dybt vil beklage enhver social Forandring, der stiller større Krav til Kvinders Kundskaber og Virksomhed.

Det er altid disse 2 Kategorier af Mennesker, der modsætter sig Kvindens Frigørelse.

Men vi andre, vi hører i vore Drømme den Nøgle, som skal lukke Døren til det sidste Bordel og den Mynt klinge, som for sidste Gang skal betale for en Kvindes Legeme og Sjæl; og vi ser alle de Mure falde, som nu danner en unaturlig Grænse for Kvinders Virksomhed — og fra alle Kanter istemmer vi vort sælsomme nye Raab: »Giv os Arbejde og en Uddannelse, som gør os skikkede til Arbejde«.